

κάνει ανθρώπους κι αυτά, σκάρωσε τὸ νόμο «τῶν ἐρσίμων ὥρων» — πού λένε.

Τί ἡλιθιότητα, ἀλήθεια! Ἄν ἤθελε νὰ κάνει καλὸ στὰ μπακάλποια, ἔπ'επε νὰ διατάξει νὰ δουλεύουνε νύχτα μέρα τὰ μπακάλποια, γιατί πίνουν καίτου αὐτὸ ζητάνε οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Περσῶτες; μπακάληδες μὲ τίς διαμαρτυρίες τους πού δημοσιεύουνε τοῦτες τίς μέρες στὶς ἐφημερίδες.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς — Κηκλάδων

Γραμμή Πειραιῶς — Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ισχυρῆτος πηλυτελείας καὶ ἡ ἐξέως θαλαμηγὸν ἀερόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πορταλὶ Τυρῆας).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σέρον, Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. διὰ Ἀλεξανδρείαν διὰ περαιτέρω πληροφροῦς ἀπευθυντέων:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαλιόμαν καὶ Σ. Σωγιάδου, (πλητεῖα Συν ἄρμετο) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (πρὸς τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὁμιλίας).

Ἐν Πειραιῇ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φύσσου, 11, (ἐπὶ ὁδὸν Ἀγίας Τριῶς).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάνη ν., ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1. (Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖο ν)

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ 2 1)2 0)0 1912

Ἡ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ἐπενθυμίζει εἰς τοὺς κατόχους προσωρινῶν Τίτλων ἐκδόσεώς της ἐγγραφῆς εἰς τὸ Λαχειοφόρον Δάνειον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῶν 2 1)2 0)0 1912, ὅτι τὴν 30 Ὀκτωβρίου λήγει καὶ ἡ νέα χορηγηθεῖσα παράτασις διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἑπολοῖπου αὐτῶν καὶ δηλοῖ ὅτι πέραν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας θέλει θεωρεῖ αὐτοδικαίως ἀκύρους τοὺς προσωρινούς Τίτλους τοῦ ὡς ἄνω Λαχειοφόρου Δανείου, ἐκτὸς ἐκείνων ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἔχουν καταβληθῇ τὸ ὀλιγώτερον δραχμαὶ 15—ἐκτὸς τῆς προκαταβολῆς τῶν δραχμῶν 16—δι' ἑκαστον Τίτλον καὶ διὰ τοὺς ὁποίους χορηγεῖται παράτασις ἐνὸς ἔτους εἰσέτι, ἥτοι μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1915 ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἐν τοῖς προσωρινοῖς ἀναγραφομένους ὅροις, πέραν τῆς ὁμοίας καὶ οὗτοι θέλουσι θεωρηθῇ ἀκύροι ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ διάστημα τῆς νέας αὐτῆς προθεσμίας δὲν θέλουσιν ἐξοφληθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1914.

Ὁ Διευθυντὴς

Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΕΛΙ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

...Θρασυβούλο; ὀρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν, ὡς οὖν ἐβδουμήζοντα, Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει ἰσχυρόν...

Ξενοφώντας Ἑλληνικά Β. II. Κ. IV.

Ἐνα πουνὸ ἀπ' τ' ὀρμητήρι μας ξεκινήσαμε — ἀπ' τὸ μοναστήρι τῶν Κλειστῶν πού στὸ φρούδι μιᾶς ρηματιᾶς εἶναι χτισμένο χρόνια καὶ χρόνια τῶρα καὶ πού οἱ γύρα βουνοκορφὸς τῆς ἐλατοπλουμισμένης Ὀξιάς, ἡ Καλιακούδα καὶ ἡ Πλαγανὰ τοῦ ρίχνουνε ὀλίγη μερίς τὸ δρόσο τῶ δεντρῶνε καὶ πού οἱ σπῖνοι, τὰ γαρδῆλια, τὰ λούγαρα τὰ καναρινόχρωμα, τὰ φανέττα καὶ οἱ ἀγρονόκαλες καρδερῖνες τοῦ πλέκουνε γύρω οὐράνιους ὕμνους ἐνωμένους πού καὶ πού μὲ κάνα ψαλτήρι τοῦ Πάτερ Νεόφυτου γιὰ τοῦ Πάτερ Κύριλλου — καὶ γιὰ τὸ Καστέλι τῆς Φυλῆς τραβήξαμε.

Μιὰν ὥρα ἀλάργα ἀπ' τὸ Μοναστήρι στυλώνοντα: τὰ ρέπια τοῦ Καστελίου πού ἄλλοτε — σὲ περασμένα χρόνια, στὸ 403 π. Χ. — ὁ γύπας εἶχεν ἀπλώσει τίς φτεροῦγες του πάνω του καὶ ὁ δρόλοπας εἶχεν ἀδρόχημιζε νὰ τὸ τωριάσει.

Μόλις σκάσαμε στ' ἀψήλωμα εἶδαμε τὰ ὀλόλευκα ρέπια τοῦ Καστροῦ τῆς Φυλῆς νὰ στυλώνονται ἀνάμεσα Ὀξιά καὶ Κιθαίρωνα — τριγυρισμένα ἀπὸ βυθιρέματα φαράγγια καὶ ἀπὸ σωρὸ σωρὸ βουνοκόρφια καὶ παίρνοντας ἔτσι ἀμέσως στὴ ματιὰ τῆ θέσις Φρουρίου ἀκατάλυτου. Ζυγώσαμε καὶ τὰ πελώρια τετράγωνα λιθάρια ἀπὸ σιμὰ ἀγναντέψαμε καὶ τοὺς τετράγωνους πύργους θαμάξαμε.

Θαρρεύσαμε πὼς σ' ἐκκλησιὰ θὰ μπαίναμε καὶ τὰ καπέλλα στὰ χέρια κρατήσαμε καὶ σιγὰ-σιγὰ σὰν κατὰ σκοποὶ ἀπὸ ἴνα γκρέμισμα τραβήξαμε γιὰ τὰ κατὰφυχα τοῦ Καστελίου. Σιγὰ — νὰ δοῦμε προσμένναμε τὸ Θρασυβούλο μὲ τοὺς 70 λεβέντες μὲς στὴν καρδιά τοῦ Καστροῦ νὰ μπαλεῖ μὲ τὴν ἀντίκρου ἐκπλωμένη στρατιὰ τῶν 30 Τύραννων!

Μ' ἀντὶς γιὰ τέτια πού νειρέμαστε, δυὸ ἀμούστακους γιδάρηδες ἀκουμπιμένους πὰ σὲ σγουρομάλλικες γίδες ἀντικρύσαμε. Ξεπετάχτηκαν τὰ εὐγενικὰ παιδιὰ καὶ πρόθυμα γιὰ κάθε πληροφορία εἰνέουσαν καὶ καλοσωρίσματα ξεφεύγανε ἀπὸ τὰ χεῖλια τους καὶ γλυκοκουθεντιάσματα.

Κι' ὁ Γιαννακὸς ὁ γιδάρης μᾶς ἔλεγε πὼς ἐκεῖν ἡ γίδα, ἡ μυριδερὴ μὲ τὰ γαϊτανάδια τ' ἀπτρα στὰ μοῦτρα τῆς — ἡ Γκώσσα, ντέ! — εἶν' ἡ ἀγαπημένη του. Κι' ὁ Γεώργης μᾶς ἔλεγε κοιτώντας μας: στὰ μάτια πὼς ἐκεῖν ἡ γίδα ἡ μισὴ κόκκινη — μισὴ μαύρη — ἡ Μπάρτζα, ὁ Γιαννακὸ! — εἶν' ἡ φιλενάδα του.

Καὶ γελοῦσαν πού τοὺς ρωτούσαμε γιὰ τίς γίδες

και γινόντουσαν ξάφνου σεβαροι και σκεπτικοί σαν τους άρρωτήσαμε για το Καστέλι και πως γκρεμίστηκε.

— Άπό κανόνια! κρόξανε με μία φωνή.

— Χμ! έμένα — λέει ο Γιαννακός — μεύλεγε ο παπούλης μου — Θιός σχωρέστηκε — πως τὰ κανόνια τ'άχανε στήρει εκεί άντικρύ, στην Πετρίτσα — έτσι παρονοματίζεται εκείνη ή βουνοκορφή — τή γλέπεις; κεί πούν' τὰ δυό έλλατα κατὰ τὸ ήλιόσκασμα...

— Όχι! έμένα μουπ' ή Βάθα μου πως τὰ κανόνια τ'άχανε στήρει — ξαγνάντια μας, κεί στο κορυφωδονί, στο Στράτι.

Κ' έμεις γελάγαμε, κι' αὐτοί μᾶς θωρούσανε μ' άνοητό στόμα λές και περιμένανε από μᾶς νά τους πούμε ποῦ 'χανε στήρει τὰ κανόνια, στο Στράτι για στην Πετρίτσα. Μᾶ μεις, δέν τους σβήσαμε τήν παράδοση με μία σκετώστρα λέξη. Τήν άφίσσαμε νά τραδήξει τήν εξέλιξη της άπ' τοῦ παπού τὸ στόμα στ' άγγονοῦ, έστω και στραβή. Κάποτε θά ξεκίνησε κι' αὐτή άφεγάδιαστη, μᾶ τώρα συμφωνά με τήν πρόοδο έπρεπε νάχανε στήμένα εἰς 30 Τύρανοι άγνάντια στο Θροῦν — δουλα κανόνια! (*)

Κι' έμεις κάστρα καινούργια βλέπαμε μπροστά μας πού τὰ θεμέλια τους ποτίστηκαν μ' άλικον αίμα — και φέρναμε τὸ Σαραντάπορο και τὸ Σιδερόκαστρο, και

(*) Χωρίς νά θέλει κανένας νά κάνει τὸ λογογράφο βλέπει σὺν λογολογία αὐτὴ τῶν γυμνασίων πως κρύβεται μέσα τους μία κλωστή τῆς Παράδοσης. Τὸ Στράτι κ' ή Πετρίτσα πέρνοντας Ν.-Α., είναι τὸ μέρος ποῦχανε πιάσει οἱ 30 Τύρανοι όταν ήρθαν άπ' τήν Ἀθήνα γιά νά διώξουνε τὸ θρασύβουλο ποῦχε πιάσει τὸ Κάτιρο τῆς Φύλης. Κ' ύστατα ἀνατολικὰ πέφτει και ή Κροία Πύλη τοῦ Κάστρου. γιά νά παρουσιάζει ὁ έχτρος π' ὁ μίει στους ύπερασπιστές τῆς δεξιά πλευράς ποῦ τὸ σκουτάρι δέν τήν προφυλάει.

βλέπαμε τὸ χέρι τοῦ χρόνου νά κλώθει γύρω τους τή παράδοση. Πάντα ὁ Ρωμιός, ένα κάστρο πρέπει νάχη άγνάντια του ντυμένο μ' έλα τὰ ύφάδια τῆς άντρειωσύνης για ν' άντρειεύει ή ζωή του.

Τὸ Ἀργυρόκαστρο — τὸ Καστέλι τῆς Φυλῆς — κρατάει ακόμα τήν παράδοσή του και τή σκορπάει στους Χασιώτες μᾶ και τῶν καινούργιων κάστρων εἰ παράδοσες βγαλμένες άπ' τὸ στόμα, ποιός ξέρει, πιας κυραμάννας ή κυραφέντη, θά διοχετεύουν στις ψυχές τῶν κατοπινῶν γενεῶν τήν παληκαριά, τήν άντριασύνη τῆς βωμαίικης φυλῆς.

Μοναστήρι Κλειστών,

23 IX 913.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΚΟΣ ΛΥΡΗΑΙΟΣ. — Μή ντ' έπεςαι γιά καμιά σου πιάση ποῦ είναι σύμφωνη με τή Φύση, και ποτέ μη φοβᾶσαι κρίσεις και επίκριτες. Όπου ή Τιμή σέ σπρώχνει νά πῇ; ή νά κάμεις κάτι, μήν άρνήνεις ή γύμνη τῶν άλλων. γιά σέ έμποδίστη. Τράβια ένα έμπρός στο στενό μονοπάτι, ακολουθώντας τὸ δικό σου και τὸ κοινό καλό.

ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΣ ΣΕΙΡ' ΣΕΝΑΙΟΝ. — Ὁ καλός ὁ ποιητής κατέειπλε τήν ποίηση τῶν περασμένων γενεῶν τῆς φυλῆς του.

ΙΛΑΣ. — Πήγαυε σὺν δημοῦ καὶ τραγούδια, σ ή δημοτική έχνη και στή χωριτική και τή λαϊκή ζή για νάβρεις τή γλώσσα σου και τήν ψυχή σου, και μ' αὐτὰ τὰ έφόδια, άν έχεις όρμη μέσα σου και φήσημα. θά πιάσεις ὅτι θέλεις, παράδοση και πολιτισμό, και αλήθεια και φιλοσοφία.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον Ἑλληνικὸν θαλαμηγόν

“ΠΑΤΡΙΣ”.

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσῃ Καλαμῶν Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 22 Ὀκτωβρίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ἀτμόπλοον

“ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ”.

ἀναχωρήσει ἐκ Καλαμῶν Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 4 Νοεμβρίου.

Δι' ἐπ' αὐτῆς, εἰς αὐτὴν και πληροφορίας ἀπευθυνθέντες :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀρ.β. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὑπὸ τὴν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀπολαύσῃ θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας και εἰς αὐτὰ κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀγαθὰ ὑποστηρίζετε τὴν Σημίαν διας, μεγάλωστε τὴν Πατρίδα διας.